

WEROILET

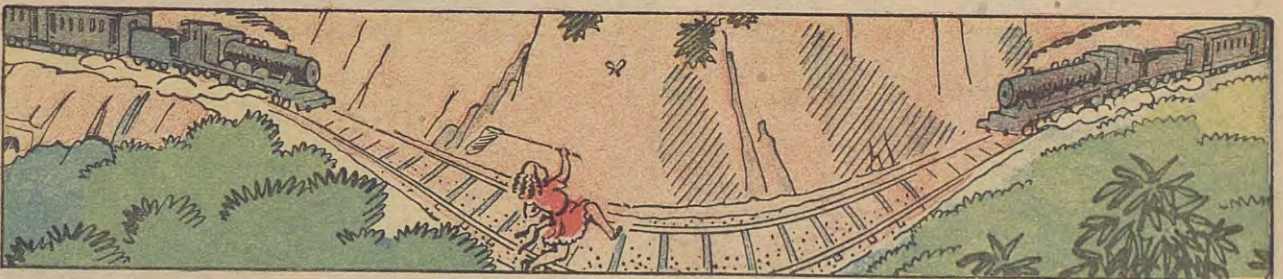
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

La innocència

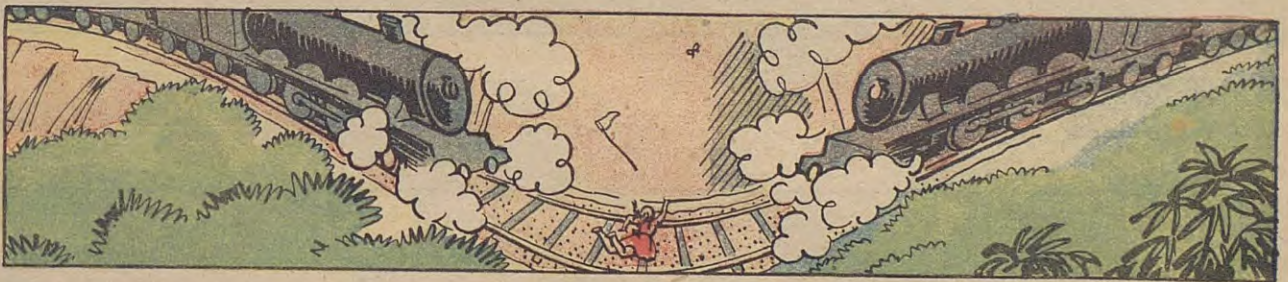
fa miracles.

Un dia, que per poc esdevé tristament memorable, dos trens venien en direcció oposada per la mateixa via única, i un a l'altre no es veien, car es dirigien vers un sobtat revolt que quedava mig amagat per un desmont.

En aquells patètics instants, una nena caçava papallones per un prat veí de la via. L'insecte era astut, la nena porfiada, la lluita es trobava en el seu esplendor entusiasta i els trens i les vies no existien en aquells moments.

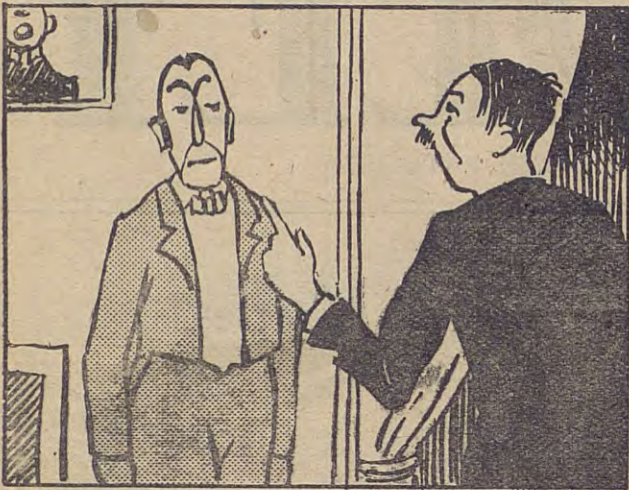

La realitat, però, pogué més que no pas la il·lusió de l'infant: El papalló anà cap a l'indret de la via ferrada; la nena, també; el papalló es rigué pla bé dels camins de ferro; la caçadora hi ensopegà i caigué entre els rails.

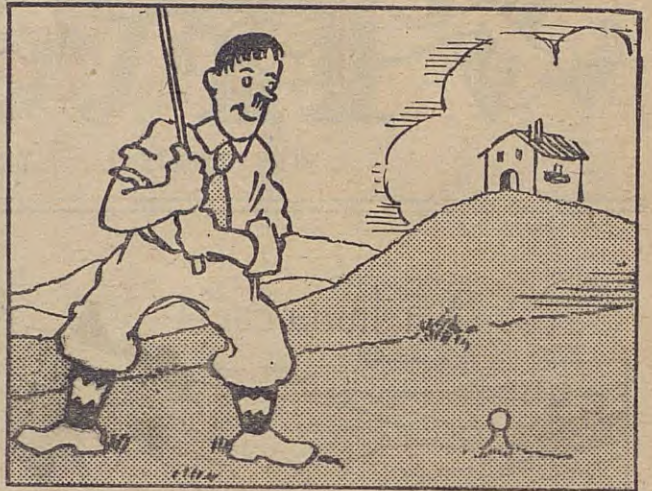

Els dos maquinistes pogueren presenciar l'accident, que s'esqueia al bell mig de la corba i frenaren a temps. Quan anaren a recollir la dissortada criatura, tingueren l'agradable sorpresa de veure que acabava d'evitar una esfereïdora catàstrofe.

El jugador de golf

—Mira, Pepet, quan vingui el professor digues-li que ja sóc al camp de joc a fer proves.

—Provaré uns cops que vaig veure dibuixats, miraré si en surto bé.

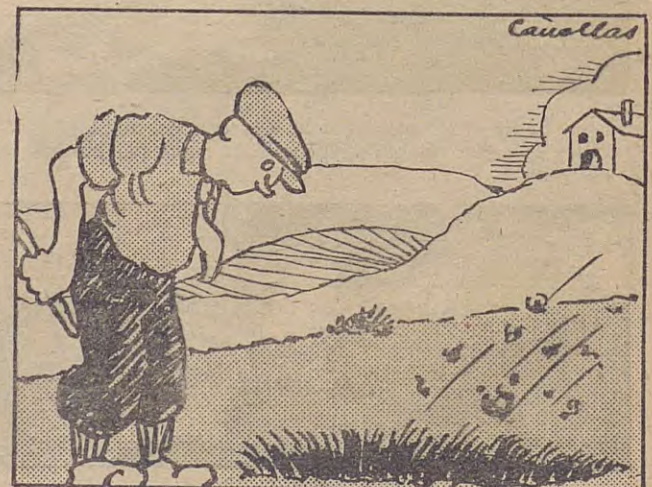
—Em sembla que no l'he tocat. Oh, iestic segur de què he apuntat amb molta finura.

—Caram! Ara sí que l'he encertat! No, tampoc; és estrany.

—Penso que deu ésser que agafo el pal malament.

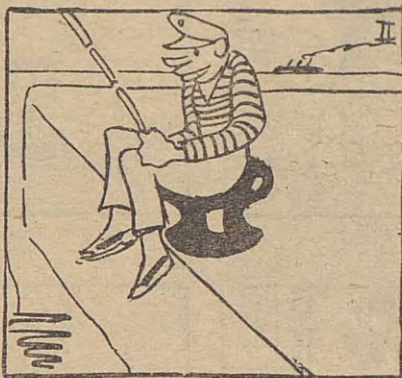

—Ep! Sóc jo; en Tiburci! ¿Vol fer el favor de portar-me una escala?

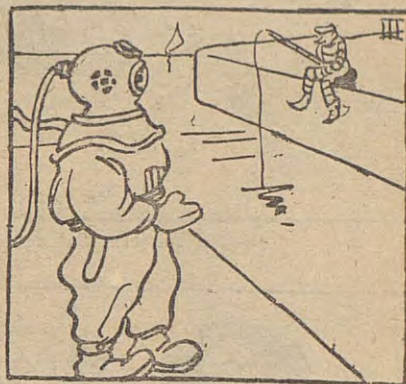
El peix aixafat

I La vaga l'ha fet plegar i se'n va al moll a pescar.

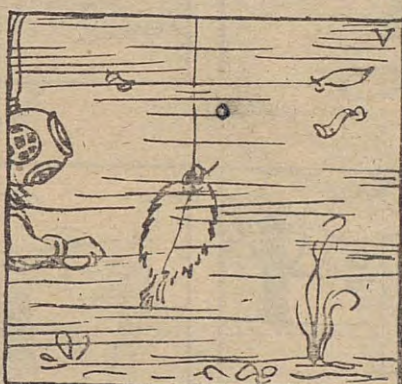
II Al fons llença l'ham escat i espera amb tranquil·litat.

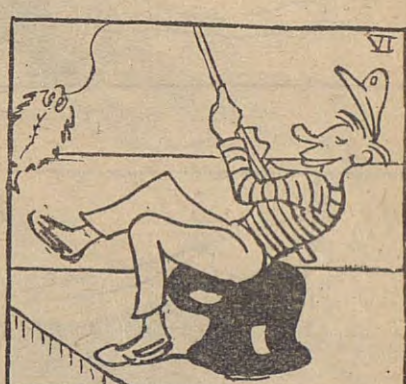
III A tot això, al seu davant un bus s'està preparant.

IV I davalla al fons del mar per anar-hi a treballar.

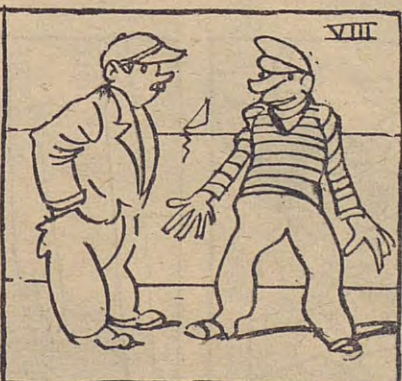
V Mentre el bus estava al fons ha picat un peix dels bons.

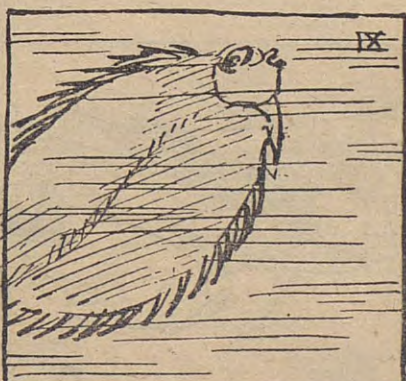
VI De pressa el fil ha estirat i treu un bonic llenguat.

VII Amb ràbia el peix agafà i a l'aigua el torna a tirar.

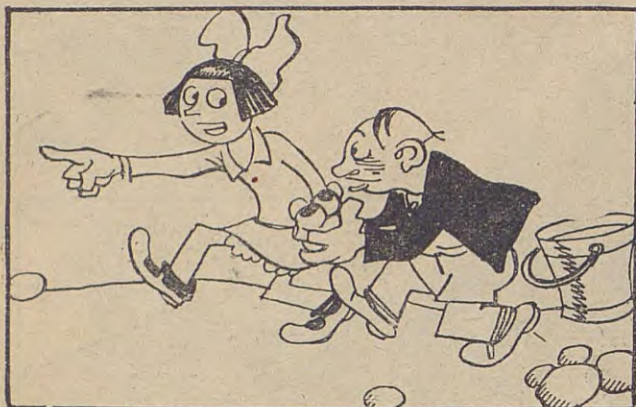

VIII Li diu un que s'ho mirava: —Llàstima! ¿Per què el llençava?

IX —¿D'un peix se'n pot fer cap ús quan l'ha trepitjat el bus?

Pastells empastellats

Prenen pastells del rebost

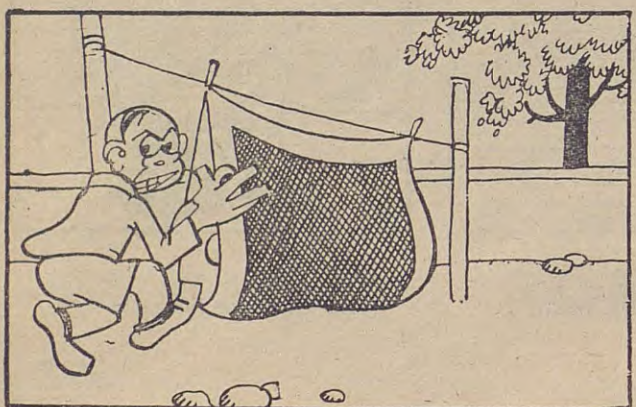
i els van a menjà al jardí.

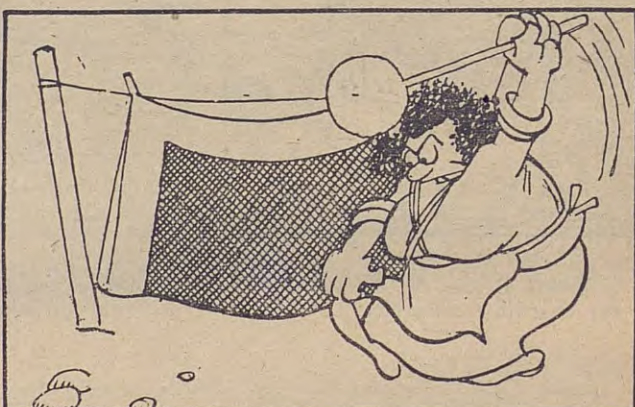
—Maria, piqui l'alfombra.

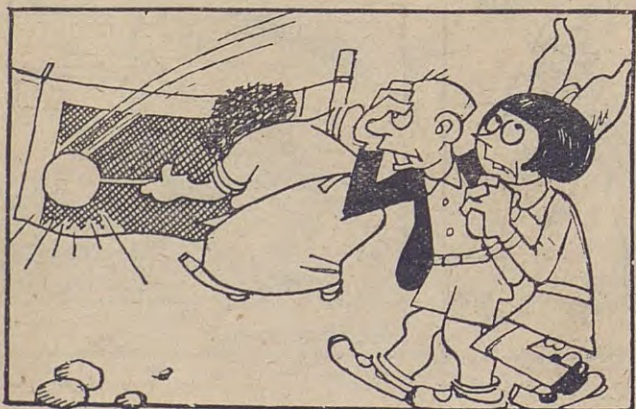
La bona dona obei.

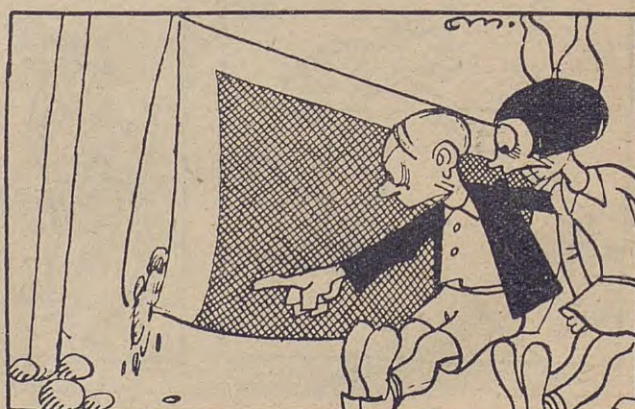
Sentint passos amagaven

dintre l'alfombra els pastells,

que després de la picada

queden sols bons pels porcells.

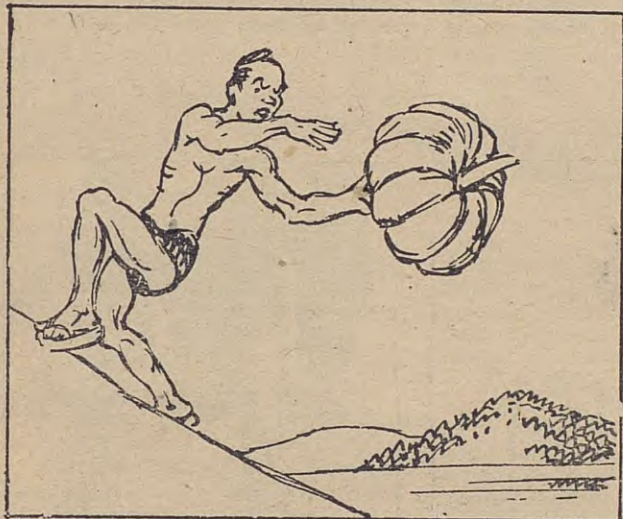
Les Històries de l'oncle Joan

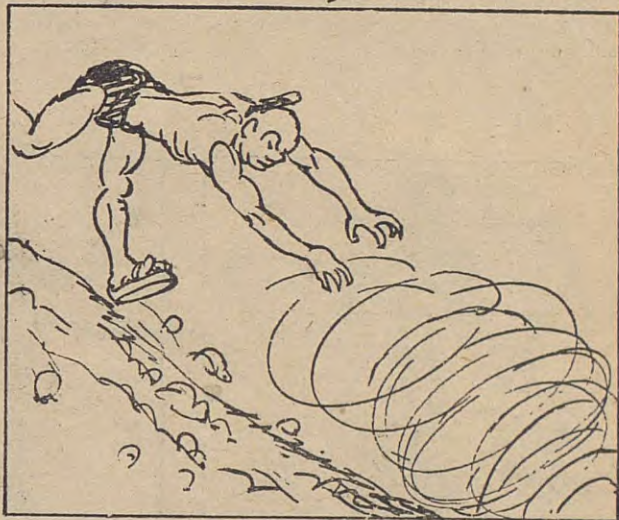
Al Japó hi ha un volcà sagrat: El Fuji. Es de ritual fer-hi pelegrinatge un cop a la vida. Un; mai dos, perquè la pujada és tan agra que ningú reincideix.

Un japonès, doncs, pujava al Fuji. Portava com una mena de primícia, per oferir-la al diví volcà, la més grossa carbassa del seu hort.

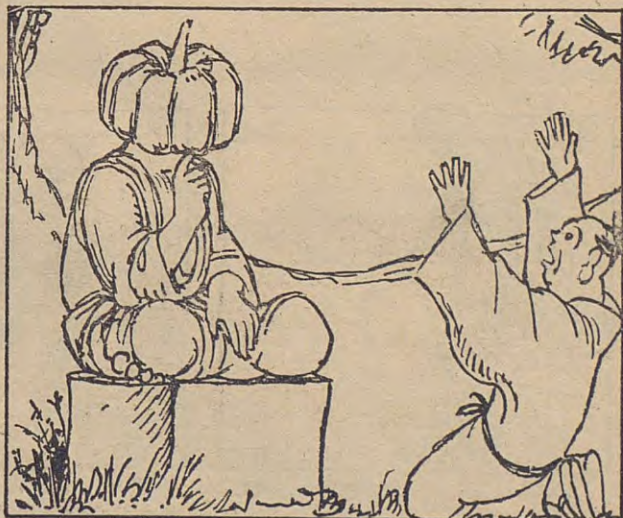
A mitja pujada, per culpa d'un fals moviment, la cúbbita li escapà de les mans i començà de rodolar camí avall. El japonès provà d'empaitar-la...

...però com que la velocitat de caiguda augmenta segons el quadrat de les distàncies (ja us ho diran quan estudiareu les matemàtiques) va haver de deixar-la córrer.

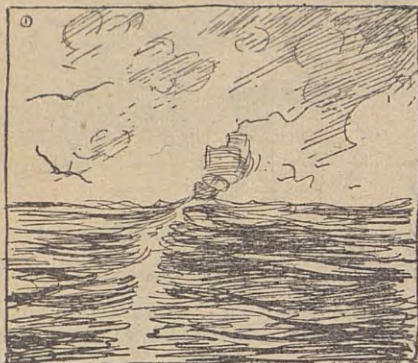

Al peu de la muntanya, un filòsof estava postrat en muda adoració davant d'una estàtua del déu de la saviesa. De sobte sent un terrabastall, aixeca el cap...

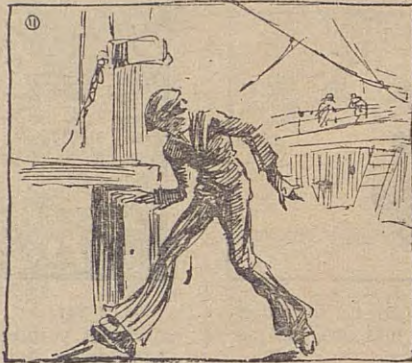

...i resta corprès d'admiració: Per no se sap quins alts i secrets designis, el déu de la saviesa havia baratat la seva augusta testa per un vil carbassot!

La veritat, sempre

I La fragata «Vila de Sant Pol» navegava cap a Montevideu amb carregament de vi d'Alella.

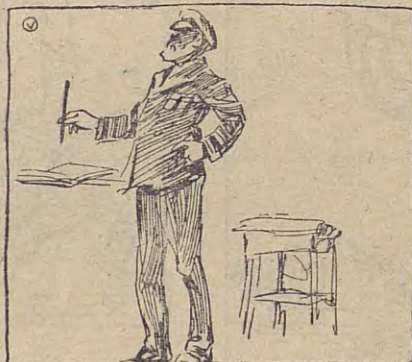
II El primer oficial era molt aficionat al vi i s'havia enginyat la manera de procurar-se'n...

III baixant de tant en tant a la bodega i fiblant les bótes amb gran satisfacció.

IV Heus aquí que un dia en begué un xic massa i pujà a coberta fent esses i vuits.

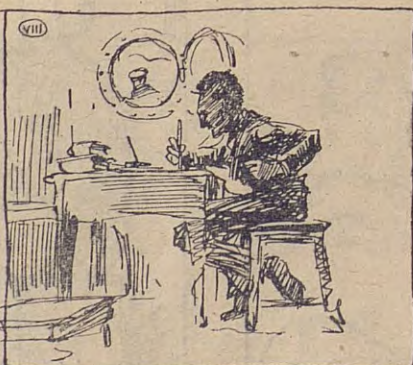
V El capità, que ho va veure, per castigar-lo inscriví al diari de bord, a la columna d'*Observacions notables*: «Avui el primer oficial està begut.»

VI A l'endemà li tocava estar de guàrdia al primer oficial i ell era qui havia de redactar el diari de bord.

VII S'adonà de la mala nota que li havia posat el capità el dia abans i resolgué venjar-se.

VIII I a la columna d'*Observacions notables*, escriví: «Avui el capità està serè.»

IX Quan el capità se n'adonà, s'enrabià molt, però no va poder-ho tocar. Al diari de bord no s'admeten esmenes ni raspatures...!

Error providencial

EN Bonifaci Bonafè era un home ni envejós ni envejat, que hauria viscut feliç si no fos tan propens a compadir les desgràcies dels altres. Però en la satisfacció de remeiar-les hi trobava ampla compensació.

Per això res no el mortificava tant com trobar-se amb algun individu egoïsta o envejós d'aquests que per desgràcia tant abunden en el món. Davant d'aquests tipus, en Bonafè sentia una repugnància tan aguda que li semblava trobar-se a coberta del vaixell de Mallorca en dia de tràngol amb el sopar amunt i avall del canó digestiu.

Justament, el dia que el coneixem, en Bonifaci Bonafè es troba embarcat, no en un vaixell, sinó en un tren elèctric que acaba de sortir de l'estació del Nord en direcció a la muntanya. El departament era solitari i ja era de nit. Era l'últim tren d'aquella línia i un dia que poca gent viatjava: El dia de Totsants al vespre, nit de morts, apareguts i Tenòrio.

A l'estació de Sant Andreu, la por-

DE COL.LABORACIO

—I quina mania té en Lluquet de posar-se al mig sempre que anem junts... sembla el dijous!

—I ca, home, el dijous gras, deus voler dir!

tella s'obrí i entrà un senyor molt ben vestit, però d'aspecte molt ordinari, que anava carregat amb un paquet voluminós. En Bonifaci no era home de molta conversa, però quan un veí de vagó li parlava no es sabia estar de respondre-li amb amabilitat, quan la millor recepta per viatjar tranquil, amic, és en semblants casos respondre *Do you speak English?* i llavors ningú més no us amoïna perquè sou anglès.

L'individu que acabava d'entrar cercà de seguir conversa amb en Bonifaci.

—Es ben penós haver de viatjar en aquestes hores de vespre, eh?

—Sí senyor—respongué en Bonafè—cregui'm que més de gust estaria al llit.

—Jo també, però vaja, no es pot dir que viatgi de mala gana, no. Porto un pla que les ganes de realitzar-lo em fan oblidar les incomoditats.

—Ah, sí?

—Sí senyor. Ja sap que avui és nit d'ànimes, no? Doncs, aquesta nit seré una ànima.

—¿Pensa morir, potser?

—Res d'això. Morir de riure, si de cas. Però permeti'm que li expliqui. Això és cosa llarga...

—Digui, digui.

—Ha de saber que jo, aquí on me veu, m'he guanyat tot el que tinc a còpia de treball i d'estalvi. Vaig començar essent un petit aprenent i he acabat per tenir una fàbrica de fideus del país i de l'estranger que assorteix tota la Península.

—El felicito.

—Però el que em crema les sangs és que altra gent, sense treballar, arribin a tenir més diners que jo!

Envejós!—pensà en Bonifaci—. Ja em farà mal el sopar.

—Jo tenia i tinc encara un nebot que ja de jove net era gandul i presumit. Mai no volgué treballar. En lloc d'això se n'anava a lluir vestits nous al Passeig de Gràcia. I en lloc d'anar a parar a l'hospici com li corresponia... va i es casa amb la filla d'uns marquesos! Jo, des de llavors, hi vaig renyir i no ens havíem fet més. Però ells vingia convidar-me sempre a què anés a passar uns dies al seu castell de fora on viuen quasi tot l'any. Per fi, després de deu anys, ho vaig acceptar i ahir al vespre hi vaig pujar per passar-hi aquestes festes de Totsants.

«En veure'l a ell amb la seva dona i tres fills i automòbil i castell i criats i boscos i jardins, m'ha vingut una ràbia! Pensar que jo, treballant com un negre, no puc passar de fabricant de fideus, i ell, el gandul, té tantes riqueses! Però aviat vaig descobrir com podria revenjar-me.

«Vaig sentir parlar a uns criats de l'ànima d'un marquès difunt que a vegades s'apareixia. Faldòrmies, naturalment, però vaig comprendre que al meu nebot i sa muller els feia un xic de por aquest aparegut. Llavors vaig pretextar que tenia feina urgent a Barcelona i he baixat aquest matí a comprar un equip complet de guerrer fantasma, amb força pintura fosfòrica i unes cadenes per arrossegar. Ja veuran l'espant que els espera aquesta nit. I ja mai més no estaran tranquils a la casa senyorial!»

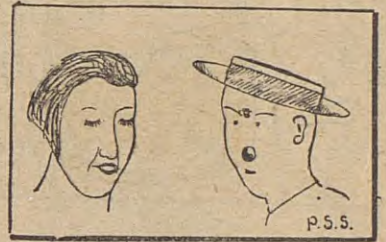
En Bonifaci es sentia defallir. Quin home més odiós!

—Ja són les deu—digué l'individu, mirant el rellotge—. Dintre deu minuts deurem ésser a Vic, i d'allà amb una tartana...

—¿A Vic?—exclamà en Bonifaci—. Si aquest tren és el ràpid de Manresa!

I per la primera vegada a la vida es sentí satisfet de contemplar el fracàs d'un home.

DE COL.LABORACIO

—Vostè és la noia més formosa de totes les que he vist.

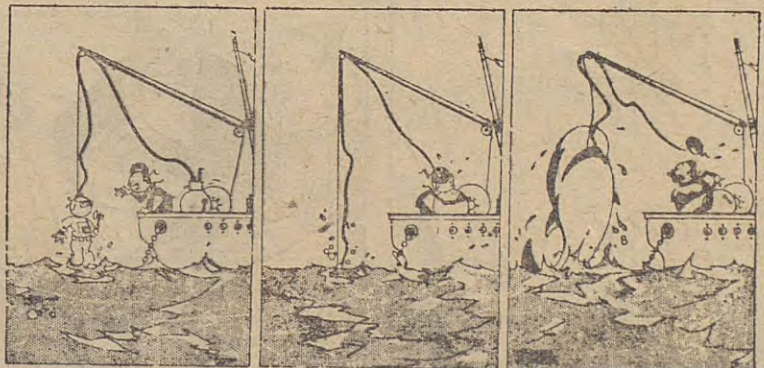
—Llàstima que no pugui dir el mateix de vostè, jove.

—Perquè no l'han ensenyada a dir mentides.

DIRECCIO CONTRARIA

Se n'anava a caçar l'ós el gran sportman Badia i convidà el seu amic Patau. Ell s'hi resistia, però al capdavant hi anà, encar que amb por de la vida. Quan foren al Pireneu tots carregats amb els rifles, en Badia s'adonà d'unes petjades magnífiques. —Per aquí ha passat un ós i que gran, Reina Santíssima! Les petjades seguirem per veure on es dirigia! —Escolta, diu en Patau. ¿saps què podem fer? Tu mira cap on s'ha dirigit l'ós. • Jo miraré d'on venia.

P. E. P.

Una pesquera famosa.

(De The Passing Show)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Gràcies a ésser esguerrats
atrapen a dos malvats.

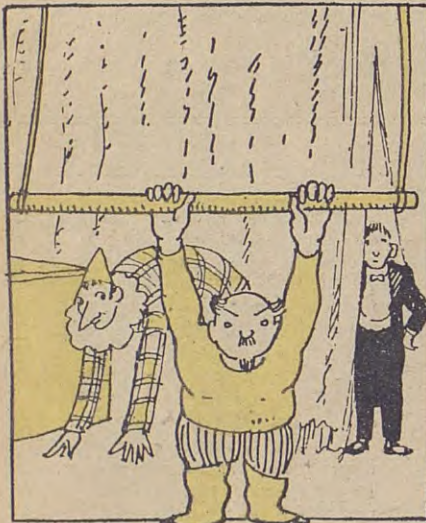
Quan entra el Circ en un poble
el tambor toca un redoble.

S'alça com art de miracle
la tenda de l'espectacle.

En Baliga fa de pont
pel número d'«emoción».

En Balaga des de terra
en el trapezi s'aferra.

El taquiller i un bergant
les pessetes yan robant.

En Baliga se n'adona
i al taquiller s'hi abraona.

El pillastre que fugia
en Balaga el sorprenia.

L'amo del Circ, agraït,
propina els ha repartit.

Tot el poble els aplaudeix
i l'espectacle fineix.